

Η νύφη με τις σφαίρες

Στο τέλος ξυρίζουν τον νεκρό
έλεγε παλιά μια παροιμία,
η οποία όμως τώρα έχει ξεχαστεί
ίσως γιατί το τέλος μας τρομάζει,
αν κι οι παροιμίες προφανώς
δεν γίνεται ποτέ να συζευχθούν
σε μια ολόκληρη ζωή
μια μόνο φράση.
Έτσι, λοιπόν, ο κάποτε αξύριστος
υπήρξε κάποτε γαμπρός
πλανήτης στη τροχιά μιας άλλης σφαίρας
(παρότι ο άμοιρος καμάρωνε σαν ήλιος)
και εραστής παροιμιών –
το Μέγα Λάθος –
γιατί ποτέ του δεν εννόησε να κρύψει
από την γλώσσα μυστικά
ξεχνώντας, ως γαμπρός παροιμιώδης,
ότι κι οι πιο μικρές παρεκτροπές
αλλάζουν την τροπή μιας σφαίρας
και συνεπώς του χρόνου τις πτυχές,
ώστε, όλως αίφνης, να βρεθεί
με πλάτη στη σιδερένια πόρτα
μπροστά σε κάποιο απόσπασμα
μιας νύφης, σε άλλο κόσμο ακέραης
σ' αυτόν αδικημένης –
αφού κι οι παροιμίες διαλαλούν
ότι ουδέποτε υπήρξε θεία δίκη
κι η γλώσσα από το τέλος της αντλεί
την κάθε περιτύλιξη, μεταίχμιο, ιστορία.
Σαν το συμβάν που ξάφνου δίνει
στη ζωή μας μια τελεία,
η νύφη με τις σφαίρες
τον κόσμο ολόκληρο θα έθετε ως στόχο

αφού, χωρίς θεό, ανέκαθεν ο κόσμος της
σε ένα γαμπρό είχε δεόντως χρεωθεί
κι έπρεπε τώρα να τελειώσει
πριν την προλάβει η ηχώ μιας σφαίρας
που αργεί να καταλήξει
κι έτσι περάσει ακάλυπτη,
μια νύφη δίχως πέπλο,
την άλλη πόρτα που σιωπά,
που είναι δίνη.

Κι αν κύλαγε ευθύς αμέσως τώρα
σε κόσμο άλλο, ξένο, σκοτεινό
θα ήξερε, ο στόχος είχε επιτευχθεί
παρότι ζούσε μόνο με μια σκέψη
μια παροιμία που τώρα έχει ξεχαστεί,
ίσως γιατί το τέλος μας τρομάζει –
μια νύφη αστόχαστη της μνήμης
αδιάβατη να πλάθει πεπρωμένα σφαιρικά
κι ένας γαμπρός ακίνητος στο τέλος
να περιμένει το πρωί
το ξύρισμα.

Σκιές κι ανοίγματα

Σκιές κι ανοίγματα
ανθρώπων σε σκιές
απ' το παράθυρο
σ' ένα παράθυρο τα ψάχνεις
κάποιο κομμάτι μιας ζωής
ενίοτε να αρπάξεις
αν τύχει, πράγματι, η ζωή
να σε αφήσει.

Αντί, όμως, να αφήνεις
κομμάτια πράγματα στη τύχη
μήπως θα άξιζε να δώσεις
στις σκιές σου λίγη χάρη
και να τολμήσεις,
εκεί που δεν τόλμησε κανείς,
να σε χτυπήσει
μ' ένα δόρυ το φεγγάρι;

Άδολοι κτίστες

Σ' αυτή την πόλη που γεννήθηκα
κάποτε βασίλευαν οι κτίστες.

Μικρό παιδί, τους χάζευα
απ' το μπαλκόνι
με τα μάγουλα σφηνωμένα στα κάγκελα
ώστε τα μάτια να τραβιούνται προς τα έξω
ανοίγοντας ενδιάμεσα μια πύλη.

Εκεί εισέρχονταν οι κτίστες
με τις γαλότσες
και ντενεκέδες με τσιμέντο
στις γυμνές, ηλιοπαρμένες ωμοπλάτες,
καθώς ανέβαιναν στον ουρανό.

«Τίστης! Τίστης!» απαντούσα
όταν η θεία μου η Νίκη με ρωτούσε
τι θα γίνω.
«Ποτέ, χρυσό μου!»
Είχε ένα στόμα κατακόκκινο
που μ' αγαπούσε.

Θα ήθελα τώρα να την ρώταγα,
οι κτίστες τι απέγιναν
στον ουρανό;
Αφού στη πόλη μας ερείπια
πλέον βασιλεύουν,
αυτά που έκτισαν
στην θέση
εκείνων που κατέστρεψαν
με βαριοπούλες και λοστούς

αγκομαχώντας,

χωρίς βεβαίως να γνωρίζουν
ότι υπηρέτησαν την απαρχαίωση
του είδους
στις σκαλωσιές του πένθους
για καιρούς που θα είχαν ήδη έλθει και παρέλθει,
με αφανισμένα τα φωνήεντα
και μάσκες νίκης,
τετελεσμένοι μέλλοντες
φουτουριστές.

2 ποιήματα από *ΤΟ ΑΝΥΠΕΡΒΛΗΤΟ ΜΑΖΙ ΤΗΣ*

Lágrimas

λένε οι Σπανιόλοι τον γκρεμό
το νόημα μιας λέξης
που τους κρύβει
αν η ζωή τους κρέμεται
από ένα μυστικό
ή αν στα μάτια τους
βρίσκει ο έρωτας μιαν άκρη
και τα κρατά για πάντα ανοιχτά
τα όνειρα μη τύχει και τους κλέψει
ο φθόνος ενός κόσμου που απορεί
αν μια ολόκληρη ζωή οι ερωτευμένοι
κρέμονται ή γκρεμίζονται
απ' το δάκρυ.

Θάθελα να υπάρχει ζωή κι άλλη
όχι να ζήσω κάτι άλλο
κάτι που τώρα μου είναι άγνωστο
αλλοπαρμένο
αλλά ξανά το ίδιο το γνωστό
το ανυπέρβλητο μαζί σου
που κάθε μέρα μου θυμίζει
πόσο εντέλει είμαστε μικροί
σε ένα μεγάλο κόσμο που διαφεύγει
πόσο μεγάλοι ταυτοχρόνως
σε ένα κόσμο που μικραίνει ολοένα
έτσι που κάθε μέρα λαχταρώ να ξαναζήσω
στο άπειρο κι ελάχιστο μαζί σου
κάθε απρόσμενη στιγμή
κάθε μας βλέμμα, ανάσα, λέξη, πάθος
κάθε μας λάθος, θλίψη, υποταγή
στον θάνατο
να ξαναζήσω αυτά τα ίδια ακριβώς απ' την αρχή
να ξανακάνουμε παιδί
μη τύχει κι εντέλει μεγαλώσουμε
και χάσουμε απ' τα μάτια μας τον κόσμο
γιατί μονάχα μια ζωή δεν φτάνει
για να αγκαλιάσουμε την θάλασσα
θάθελα να υπάρχει ζωή κι άλλη
μα δεν υπάρχει.

Άπειρον διαθήκης

Όταν πεθάνω
Κάποια πονόψυχα χέρια
Θα με πετάξουν
Από το κλιμακοστάσιο.
Τάφος μου θα γίνει
Το ακαταλόγιστο
Κενό.
Το σώμα μου
Θα βουλιάζει αιωνίως
Στον αέρα.
Θα αποσυντεθεί
Στον άνεμο
Που ξεσηκώνει
Η ιστορία της πτώσης μου
Το θρόισμα των σελίδων
Ενός βιβλίου
Που δεν τελειώνει ποτέ
Γιατί το εμπνέει
Η άχρονη ανάσα.

Κανείς δεν θα βγει
Από αυτή την σελίδα
Ζωντανός.